

Čís. 7261.

Doplatky výdělkové daně nestávají se splatnými (§ 52 konk. ř.) teprve měsíc po doručení platebního rozkazu, nýbrž vždy předem každého kalendářního čtvrtletí, za něž byly doplatky vyměřeny.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1927, Rv I 689/27.)

K úpadku pozůstalosti po Jindřichu S-ovi přihlásil erár ve druhé třídě úpadkových věřitelů doplatky k výdělkové dani. Správce úpadkové podstaty popřel pořadí přihlášených pohledávek, načež byl erár poukázán na pořadí práva. Žaloba eráru proti správci úpadkové podstaty o zjištění pořadí pohledávek, byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozsudek odvolacího soudu jest napaden žalobcem toliko z dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení (čís. 4 § 503 c. ř. s.), ale neprávem. Daně náležejí podle § 52 konk. ř. do druhé třídy, pokud nedospěly dříve než tři roky před vyhlášením úpadku. Dospělými stávají se v době, ve které se podle zákona stávají splatnými, nikoliv, kdy byl doručen platební příkaz. Názor tento uznává i dovolatel za správný. Splatnost přímých daní státních s přírážkami určuje nyní jednotně zákon ze dne 16. března 1921, čís. 116 sb. z. a n. Je bez významu přití se o to, bylo-li účelem tohoto zákona pouze, by platnost § 75 zák. ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. o platební lhůtě daně z výdělku byla rozšířena na ostatní přímé daně, či sledoval-li, zejména podle §§ 3 a 17, ještě další účely. Neboť řešiti jest v tomto sporu toliko otázku splatnosti a na ní závislou otázku pořadí dlužné daně z výdělku přihlášené k úpadku. Jde o určení pořadí přihlášených nedoplatek výdělkové daně 2.941 Kč 74 h s úroky za rok 1922 a 3.616 Kč 80 h s úroky za prvé čtvrtletí 1923, v úhrnné částce 7.793 Kč 92 h, jejichž pořadí v druhé třídě popřel správce úpadkové podstaty, pokud se týče ve smyslu dovolacího návrhu o určení pořadí částky 2941 Kč 74 h za rok 1922 a částky 1553 Kč 31 h za prvé čtvrtletí 1923. Správně rozhodly nižší soudy, že těmto nedoplatekům nepřisluší požadované pořadí. Dovolatelka připouští, že oba zákony stanoví, že výdělková daň je splatna předem vždy začátkem každého kalendářního čtvrtletí. V § 3 cit. zák. jest ustanoveno, že, dokud nejsou daně pro běžný rok ještě předepsány, je poplatník povinen platiti je podle posledního předpisu. Toliko případné zvýšení jest nutno vyrovnati do 30 dnů po doručení platebního rozkazu, pokud připadá na platební lhůty již prošlé v době doručení platebního rozkazu. To platí i o dodatečných předpisech. Žalobce stojí, jak již uvedeno, na správném stanovisku, že o splatnosti nerozhoduje doručení platebního rozkazu, tvrdí však, ovšem až v odvolání a opakuje toto tvrzení i v dovolání, že poslední předpis straně v roce 1922 známý zněl na 8.253 Kč 98 h, avšak

plný předpis podle platebního rozkazu doručeného až 17. září 1924, činil 11.299 Kč 20 h, takže nedoplatek z téhož roku částkou 2.941 Kč 74 h, jakož i částka 3.616 Kč 80 h připadající na prvé čtvrtletí 1923 z daně, vyměřené týmž platebním rozkazem pro tento rok ve výši 14.467 Kč 20 h, se staly jako zvýšení (doplatek) daně splatnými ve smyslu § 3 (2) cit. zák. až dne 17. října 1924. Žalovaný však na tyto vývody odpovídá, že výdělková daň na rok 1922 byla naopak nižší než poslední předpis. Než, nehledíc k tomu, že žalobce měl již za sporu tvrditi a prokázati, který byl poslední známý předpis a že byl nižší než pozdější vyměření pro roky 1922 a 1923, že tedy oba nedoplatky se sporným pořadím jsou zvýšením daně, připadajícím na prošlé již období, jest toto tvrzení bez významu, protože není správným názor dovolání, že, když oba nedoplatky k úpadku přihlášené byly doplatkem výdělkové daně, staly se splatnými až v měsíci po doručení platebního rozkazu. Ustanoveno-li v § 3 (2) cit. zák., že případné zvýšení daně podle nového předpisu nutno vyrovnati ve 30 dnech po doručení platebního rozkazu, nemění se tím ničeho na zákonném určení splatnosti daně, kteráž nastává dle § 1 cit. zák. vždy předem každého kalendářního čtvrtletí. Neboť v § 3 (2) se mluví výslovně o platebních lhůtách již prošlých a vyrovnáním rozuměti dlužno (jak toho výrazu užívá nyní též v § 270 nový zákon o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n.) doplacení toho, co již bylo splatným, ale pro pozdní vyměření poplatníku neznámým, takže je posunuto do určité lhůty po doručení platebního rozkazu. Zákon nikde nevyjadřuje, že splatnost zvýšení daně nastává až v této lhůtě. Platil tedy i v tomto případě pro povinnost úpadce jako poplatníka též ohledně obou k úpadku přihlášených nedoplateků předpis § 1 cit. zák., zvláště když i úroky z nich byly počítány, jak vysvítá z přihlášky k úpadku a z tabely správce úpadkové podstaty, od těchto termínů splatnosti, což nemůže dovolatel odbýti pouze tím, že prý úroky byly přihlášeny nesprávně za dobu dřívější a že mu není známo, odkud pochází určení těchto úroků. Nutno tedy splatnost obou nedoplateků klásti již v dobu více než tři roky před vyhlášením úpadku a nepatří jim proto v úpadku požadované pořadí ve druhé třídě úpadkových věřitelů, ježto nejpozdější z těchto nedoplateků byly splatnými již dne 1. ledna 1923, kdežto úpadek byl vyhlášen až dne 26. února 1926.

Čís. 7262.

Úmluva mezi republikou Československou a královstvím Maďarským ze dne 13. července 1923, čís. 228 sb. z. a n. na rok 1924 o vzájemném nakládání se soukromými pojišťovnamí a o finanční úpravě starých pojišťovacích smluv na život ujednaných v bývalých korunách uherských a rakouských.

Čl. XIV. úmluvy nelze vykládati v ten rozum, že jest pojistníku bráňeno uplatňovati své nároky soudně až do vydání »potřebných opatření v zájmu pojistníků«.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1927, Rv I 735/27.)